

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne takke for velvillig modtagelse af lovforslaget; jeg tror, det vil være muligt efter en udvalgsbehandling at nå et yderligere fremskridt på vejen i omsorgen for vore invalidepensionister og folkepensionister.

Jeg vil gerne gøre nogle spredte bemærkninger om det, man har været inde på, idet jeg i øvrigt indstiller mig på, at en del af de problemer, som har været berørt, bedre egner sig for en almindelig udvalgsbehandling, hvor man kan gå tættere til problemet, end man kan i en debat her i salen.

Jeg skal sige til den sidste indleder, at i selve fremsættelsen er der gjort rede for, hvor stort et rådighedsbeløb der vil være til rådighed i det kommende år, hvor meget der er beregnet anvendt af det, og også dermed sagt, hvor meget plads der vil være til bl.a. omsorgsarbejdet. Når rådighedsbeløbet er rummeligt i år, skyldes det jo bl. a., at vi har gennemført en ny lov om bolig sikring, og at det har lettet anvendelsen af rådighedsbeløbet en del, fordi man tidligere af rådighedsbeløbet i ret stor udstrækning gav huslejetilskud til pensionister. Der er altså en rokering af penge fra det ene felt til det andet her.

Jeg vil gerne sige, at jeg er glad for, at man giver tilslutning til den hovedtanke, der ligger i lovforslaget her, nemlig at vi skal hjælpe pensionisterne så langt, som vi kan, til at være i deres eget hjem og under så gode vilkår som muligt. Dertil hører for det første, at man bedømmer en pensionists situation som en helhed. Det er ikke alene et spørgsmål om det beløb, man kan få gennem pensionsloven, men også om, hvad den pågældende pensionist har behov for af særhjælp af den ene eller den anden art. Det kan være spørgsmålet om en mindre boligændring, det kan være spørgsmålet om specielle hjælpemidler, og det kan være spørgsmålet om hjemmehjælp eller endog ugentlig hjemmehjælp til det ene eller det andet formål; derfor er det rigtige altså, at vi går ind på den tanke, at vi har en central ledelse, og lægger afgørelsen vedrørende hjælpemidlerne ud til en lokaledelse, hvor man har mulighed for en helhedsbedømmelse af pensionistens situation. Jeg tror, vi kan gøre meget betydelige fremskridt, når vi går den vej, og jeg anser den altså for helt rigtig.

Det blev sagt, at vi så for at leve op til det må vejlede kommunerne, og det er sikkert rigtigt; de mindre kommuner vil altid have problemer, fordi de ikke råder over det apparat, som er nødvendigt for at kunne administrere på den måde, men vi skal også huske på, at vi i løbet af få år står over for en kommuneomlægning, som skulle give os bedre chance for en administrativ omlægning af den sociale forvaltning; det må vi også se hen til, hvad dette angår.

Med hensyn til spørgsmålet om overenskomst med hjem, der har 12 pensionister eller 8, som jeg nu foreslår, vil jeg gerne sige, at begrundelsen er den, at siden vi i 1964 indgik, man kan godt sige forliget om de 12, har det vist sig, at et stort antal hjem, der ligger med en 10-11 pensionister, ikke kan leve op til løsningen af deres opgave på tilfredsstillende måde. Nogle af hjemmene har en størrelsesorden, der gør det vanskeligt at drive dem forsvarligt; det vil sige f. eks. med hensyn til den rette medhjælp, som hjemmets økonomi ikke tillader. Det kan gælde på en række andre områder, det har vi konstateret ved behandling af sagerne i socialministeriet, og det samme støttes af socialdirektoratet i København og af sundhedsstyrelsen. Det er altså ganske velbegrundet, at vi kommer med forslaget, og er ikke udtryk for et ønske om at vælte et tidligere indgået forlig. Og jeg vil gerne sige, at den, der gav det bedste forsvar for, at vi skal gå ned til de 8, var modstanderen af forslaget, hr. P. E. Eriksen, der kom ind på nogle betragtninger om, at vi måtte have en fælles visitering inden for plejehjems- og alderdomshjemområdet, f. eks. inden for et amt. Vi er efterhånden i den situation, at amterne lægger en helhedsplan for deres plejehjems- og alderdomshjemsbyggeri, og at man i stor udstrækning gerne vil ind i et samarbejde med samtlige amtets kommuner om fælles belægning, fælles visitering af dem, som nu skal på de forskellige hjem, eller hvor de skal ind, og dér spiller det en særdeles stor rolle, at man også har overenskomst med de private hjem inden for området, således at man kan belægge dem efter den plan, som nu passer bedst efter hjemmets standard og det behov, man i øjeblikket har for at få patienter